

Chương 11: Chấp Nhận

Bà Xuân đang cuốn chả giò, bực mình vì tiếng chuông điện thoại kêu inh ỏi, bà quát: “Có đứa nào trả lời phon không?” Chẳng có động tĩnh gì... Lũ con gái chắc lại ra sân nằm phơi nắng! Bà chùi tay, nhắc phon:

- Alô! Dạ thưa ai đấy ạ?
- Dạ... Xin cho nói chuyện với bà Xuân.

Bà Xuân không nhận ra giọng nói ngập ngừng, mềm mỏng của cô gái. Bà thắc mắc:

- Tôi đây. Xin lỗi, ai đang ở đầu dây đây?
- Thưa bác, cháu tên Hào, bạn của anh Đức. Một người bạn Không quân của anh đã cho cháu địa chỉ và số phone của Bác.
- Thế à! Cô có biết Đức đang ở đâu không?
- Cháu tưởng anh Đức đang ở với bác?
- Có... Cách đây mấy tuần nó về đây, ngủ một đêm rồi bỏ đi đột ngột.

Hào sục sùi:

- Bác có biết anh Đức đi đâu không?
- Nếu tôi biết, tôi đã không hỏi cô. Cô ở bên Cali?
- Vâng, cháu ở Cali. Cháu có gửi thư cho anh Đức. Anh có nhận được không bác?
- Nó đi rồi, thư mới đến. Cô có phải là vợ của Đức?
- Dạ ... không. Cháu chỉ là bạn. Xin bác xé là thư đó đi. Nếu có tin của anh xin bác gọi cho cháu tại 213-50-7468. Người bạn của anh nói là anh có thể theo kháng chiến quân về VN đó bác. Cháu lo quá.

- Trời ơi! Sao lại đại đột thế. Hồi còn ở trong nước, có vũ khí trong tay mà còn chẳng ăn thua gì nữa là bây giờ... Tôi thương nó quá... thương như con, cô ạ. Có tin tức gì thì cô cũng cho tôi biết nhé.
- Dạ vâng. Kính chào bác.

Bà Xuân thở dài, Đức đã đi đâu? Nếu Nam không đưa cho Đức xem những tấm hình của Hà và Phan thì có lẽ Đức đã không tuyệt vọng, bỏ đi. Ôi, số mệnh đây đưa!

Bà đặt chảo lên bếp, vừa chiên vừa gói tiếp chả giò. Bà tất bật nấu những món ăn ngon trong một tuần lễ Hà ở nhà và sau đó gói vài thứ cho Hà đem theo về trường. Hà biết lo cho cha mẹ và các em, dành dụm tiền đi làm, vay tiền học phí để phụ giúp ông bà, khi có dịp về nhà lại lo may vá những thứ cần thiết và quần áo. Hai mùa hè liên tiếp, Hà đi làm xa tại Cedar Point thế mà chẳng hề phàn nàn. Bà thương Hà, mong Hà gặp được người xứng đôi vừa lứa, con nhà tử tế, có nghề nghiệp vững chắc. Thấy Phan lác cắc, không ý tứ, lại học ngành báo chí bà lo lắng, làm sao có công việc tốt để bảo đảm hôn nhân và hạnh phúc cho con bà. Bà muốn ngăn cản con nhưng nó đã như chim lìa tổ rồi. Thôi thì hy vọng với sắc đẹp hiền hậu lại có số vượng phu ích tử, đời Hà sẽ sung sướng, sáng sủa. Thầy bói đã chẳng nói là: “Cô ấy có lấy phu xích lô, sau này cũng làm nên.” đó sao!

*

Phong đón Đức ở phi trường Charles de Gaulle-Paris, dễ dàng nhận ra Đức qua chiếc túi xách Pan Am màu xanh nước biển. Vừa gặp, Phong đã mướn Đức ngay trước vẻ cao

lớn, khô ngô, và điềm đạm của một người anh. Hai người cời mở bắt tay nhau. Sự cảm thông, thân thiện đến thật tự nhiên.

Sau hai năm lặn độn bên Mỹ, Đức đã đặt chân đến “kinh đô ánh sáng” Paris. Đức thấy thành phố nhỏ, đường xá chật hẹp hơn bên Mỹ. Cuối tháng 8 trời chưa sang thu đã lát phát lá vàng. Rồi mùa đông sẽ đến. Paris trong tuyết lạnh và chia ly sẽ chìm Đức trong tê tái, ủ ê bởi những cuộc tình không đoạn kết, những hình bóng đã xa, chỉ còn trong tâm tưởng:

Lên xe tiễn em đi
Chưa bao giờ buồn thế
Trời mùa đông Paris
Suốt đời làm chia ly...

(Thơ “Chưa Bao Giờ Buồn Thế” của Cung Trầm Tưởng, trung tá Không quân VNCH, được Phạm Duy phổ nhạc thành bài “Tiễn Em”)

Phong mua vé Metro, đưa Đức về một chung cư ở đường Maréchal Joffre trên trục Bourg la Reine, ngoại ô Paris, cách phi trường khoảng 60 phút. Phong cho biết Đức sẽ gặp Văn, người điều khiển các hoạt động tại đây và đang giữ chức tham mưu của mặt trận. Đức thắc mắc:

- Nhưng tôi được giới thiệu vào nhóm kháng chiến của Không quân mà?
- Đúng! Nhóm kháng chiến của cựu Không quân Lê Quốc Túy và Mai Văn Hạnh trong đó có Văn là thành phần nòng cốt. Anh có biết hai ông Túy, Hạnh không?
- Tôi không biết rõ thân thế và cũng chưa hề gặp.

- Ông Lê Quốc Túy phục vụ tại Đệ Nhất Phi đoàn Vận tải số 3 Tân Sơn Nhất từ 1956 đến 1958 thì giải ngũ và làm huấn luyện viên phi công cho Nha Hàng không dân sự. Cuối năm 1958, gia đình Lê Quốc Túy xuất cảnh sang Pháp và ở luôn bên Pháp. Còn ông Mai Văn Hạnh là Trung úy Hải quân. Sau đó ông sang Pháp, lấy vợ Pháp, nhập quốc tịch Pháp và đi học lái máy bay, làm phi công cho Hãng Hàng không AirFrance của Pháp. Ông Hạnh quen ông Túy khi cùng học lái máy bay tại Avoir. Hai ông có mặt tại Sài Gòn trước ngày 30/4/1975 và trở lại vào Pháp vào tháng 7 vì có quốc tịch Pháp. Trong thời gian này hai ông đã liên lạc với các lực lượng kháng chiến tại quốc nội.
- Phong trào kháng chiến bắt đầu từ lúc nào?
- “Mặt Trận Thống Nhất Các Lực Lượng Yêu Nước Giải Phóng VN” được thành lập vào tháng 2, 1976 tại Paris. Các ông Túy, Hạnh và anh Văn ở trong ban lãnh đạo.
- Có sự giúp đỡ của các nước và các phong trào kháng chiến khác?
- Phong không biết rõ. Anh có thể hỏi anh Văn.
- Phong biết anh Văn từ lúc nào?
- Từ lúc về Paris tham gia cuộc biểu tình “Ngày Đền Táng Cho Chiến Sĩ” của Tổng Hội Sinh viên tại Paris vào ngày 27 tháng tư, năm 1975. Lúc ấy các tỉnh miền Trung đã bị bỏ ngỏ và hàng ngàn dân chúng đã vượt qua bao nhiêu máu và nước mắt trên đường di tản vào Nam qua Đại Lộ Kinh

Hoàng. Sinh viên VN tại Paris với khăn tang trắng trên đầu đã xuống đường trong thảm lặng để nhớ ơn các chiến sĩ, chia sẻ đau khổ với dân, và kêu gọi nước Pháp ủng hộ miền Nam.

Ba ngày sau cuộc biểu tình, VNCH sụp đổ. Anh Văn kêu gọi bạn bè dấn thân vào một cuộc tranh đấu mới. Phong đã lên Paris ở với anh Văn để dễ dàng hoạt động tích cực cho lý tưởng và mục đích chung.

- Anh Văn sinh năm bao nhiêu?
- Ảnh sinh năm 1945, có bằng Cử nhân tại Đại học Assas và về làm phụ tá giáo sư tại trường Đại học Nanterre. Năm 1972, ảnh ở trong ban điều hành Tổng Hội Sinh viên Paris. Ảnh năng nổ xây dựng cộng đồng người Việt tại Paris, chống Cộng sản Hà Nội kịch liệt.
- Anh Văn lớn hơn anh 4 tuổi. Ảnh có gia đình chưa?
- Dạ, chưa.

Đến nơi, Phong chỉ cho Đức căn phòng của Văn ở phía bên kia đường, nằm cuối dãy, sát cầu thang của tầng lầu hai. Buổi tối Phong dẫn Đức qua bên đó. Phong gõ cửa theo mật hiệu. Sau một lúc im lặng, có tiếng mở khóa lách cách. Một người đàn ông đẩy cửa, thấp, tròn vĩa:

- Bonjour Phong. Còn đây là Đức phải không?
- Dạ đúng rồi anh Văn. Anh Đức đến hỏi trưa, đang ở chung phòng với em.

Văn bắt tay Đức:

- Hân hạnh được đón tiếp anh.
- Dạ, em về để hai anh nói chuyện. Chừng nào xong thì anh Đức kêu em qua đón nha.
- Tôi biết đường về mà. Khởi phiền Phong.

Văn cởi mở mời Đức ngồi. Phòng khách nhỏ, bừa bộn giấy tờ, không có ai khác.

- Anh ở đây một mình?
- Tôi ở chung với 2 người nữa nhưng họ đi phố rồi. Anh uống nước, hút thuốc không?
- Cám ơn anh. Tôi không khát và cũng không hút thuốc.
- Tốt quá. Chúng ta có thể bắt đầu... Tôi rất mừng có anh gia nhập Mặt Trận. Chắc Phong có kể sơ cho anh biết rồi phải không?
- Phong có cho tôi biết về thân thế ông Túy, Hạnh và anh. Mặt Trận có được sự giúp đỡ của nước ngoài và các lực lượng kháng chiến ở Mỹ và Úc không anh?
- Trong lúc này thì không nhưng nếu chúng ta thành công thì sẽ kết nối với họ. Hiện giờ chúng ta đang làm việc với các nhóm trong nước.

- Mặt Trận có cơ sở trong nước? Người trong Mặt Trận là ai?
- Lực lượng chủ yếu của Mặt Trận ở trong nước. Mặt Trận tuyển mộ các cựu chiến binh, thành phần sinh viên, và thanh niên đang ở trong các trại tị nạn bên Thái Lan, Phi Luật Tân,...
- Nhiệm vụ của chúng ta là gì?
- Làm gián điệp, làm tiền VN giả, rồi vận chuyển tiền giả và vũ khí về VN cho các lực lượng quốc nội nhằm phá hoại an ninh và lật đổ đảng CS. Giọng Văn lạc quan.
- Chừng nào thì chúng ta xâm nhập vào quốc nội?
- Không lâu đâu. Hiện giờ chúng ta đang liên lạc và củng cố các cơ sở trong quốc nội; bảo mật các cơ sở làm tiền giả, chứa vũ khí; tồn trữ vật liệu kháng chiến. Chúng ta còn chú trọng đến việc huấn luyện về tư tưởng và khả năng chiến đấu. Anh là cựu chiến binh duy nhất trong tổ này và đến từ Mỹ. Trong thời gian anh ở đây, anh sẽ truyền lại các kinh nghiệm của quân đội, cách liên lạc, đánh cận chiến, v.v. cho các anh em ở đây nhé. Điều cần nhất là anh phải biết rành rọt nơi anh ở, các vùng phụ cận, các phương tiện di chuyển công cộng như metro, bus, để khi có biến thì anh sẽ đào thoát dễ dàng. Phong sẽ hướng dẫn anh và giới thiệu anh đến vài người trong tổ nữa. Anh ở đây với Phong, chi phí hàng ngày đã có Phong lo, đi đâu cũng nên đi với Phong cho an toàn nhé.

- Chùng nào thì tôi bắt đầu trao đổi kinh nghiệm quân đội với anh em? Tôi sẽ gặp ông Túy và Hạnh?
- Sẽ dần xếp cho anh gặp cấp lãnh đạo nhưng chưa biết khi nào thuận tiện, nếu không gặp mặt thì cũng nói chuyện qua điện thoại. Bây giờ, anh nghỉ vài hôm cho khỏe, ra phố xem sinh hoạt hàng ngày, khi nào anh sẵn sàng thì cho Phong biết. Nếu cần gì thì anh cứ hỏi Phong. Từ đây Phong sẽ là người “bạn đời” của anh đó. Văn mỉm cười.
- Tôi hiểu ý anh.
- Thôi anh về nghỉ đi. Lần sau mình sẽ nói nhiều hơn, vào chi tiết hơn.

Đức bắt tay từ giã. Văn vỗ vai Đức thân mật: “Ngủ ngon!”

*

Hai chị em mượn căn phòng ở khu Lakeview, nơi anh chị Dung ở khi xưa nhưng thuộc dãy nhà khác, khá rộng rãi và có sẵn đồ đạc. Phòng ngủ vừa đủ chỗ kê hai cái giường. Nhà bếp đầy đủ tiện nghi với chiếc bàn ăn tròn, 2 ghế trong góc. Phòng khách có bộ salon, cửa sổ lớn bằng kính từ sàn lên đến trần, nhìn ra quảng đồng trống, thoáng và đẹp. Thế cũng là quá đầy đủ. Khoảng 3, 4 giờ chiều hai chị em hết lớp, về phòng, lục đục nấu cơm tối. Ăn xong, Phượng lên thư viện còn Hà rút vào phòng ngủ học tiếp. Vừa học vừa nghe những bản nhạc trữ tình của VN phát ra từ cái cassette cũ kỹ đã rề. Ở đây, Hà thấy lẻ loi và buồn quá, kỷ niệm quanh quẩn trong từng góc phố, con đường. Hà giục giã

Phan về thăm. Phan hứa sẽ lấy xe lửa đến vào dịp Thanksgiving. Hà mong từng ngày!

Trông ngóng mãi rồi ngày ấy cũng đến. Hà và Phụng đi chợ mua thức ăn từ sáng. Tiệm bán thực phẩm Kroger cách nhà khoảng 20 phút. Bình thường cứ hai tuần mới đi chợ một lần, mua vừa đủ ăn, mỗi người xách 2 túi nhẹ nhàng, đi thong dong. Lần này mua hơi nhiều, xách khệ nệ, con đường như dài gấp đôi. Về đến nhà, hai chị em mệt nhoài, ăn vội mì gói rồi sửa soạn bữa tối. Nấu trước vì phải đi đón Phan lúc 5 giờ chiều. Căn phòng âm cúng hẳn lên với lọ hoa ở góc phòng, tiếng nhạc êm dịu, và mùi thức ăn ngào ngạt. Phụng vui với niềm hạnh phúc của chị, vừa làm vừa hát theo những bản nhạc yêu thích. Nấu vừa xong thì cũng đến lúc đi ra ga xe lửa Amtrack.

Hai chị em ngược con dốc dài lên phố, xuống chân cầu, quẹo phải thì đến nhà ga. Một căn nhà gỗ thô sơ với phòng bán vé bên trong, bên ngoài sân đợi có vài cái ghế dài cũng bằng gỗ kê dọc theo vách nhà. Đường rầy uốn lượn quanh những lùm cây khẳng khiu, lơ thơ vài chiếc lá vàng.

5, 10,... rồi 20 phút... đã quá 5 giờ mà vẫn chưa thấy gì. Hà bồn chồn, lóng ngóng hết đứng lại ngồi. Phụng hỏi Hà có nhớ đúng giờ Phan dặn không? Hà gắt: “Không 5 giờ thì mấy giờ? Tao đã hỏi đi hỏi lại mấy lần rồi”. Phụng bực mình, lảng ra cuối sân ga để mặc Hà đứng đấy.

Mười phút sau, có tiếng còi tàu, làn khói nhú lên cao ở cuối đường... Con tàu lừng lững, nặng nề kéo vào sân ga. Hà và Phụng đang đảo mắt tìm khắp nơi thì thấy Phan trong đám

hành khách vừa túa ra. Hà quên cả Phương, ào đến ôm Phan, giọng hờn trách:

- Sao lâu thế? Em lo quá.

Phan âu yếm vuốt tóc Hà rồi thân mật bắt tay Phương:

- Amtrack chờ hành khách lên đầy đủ mới khởi hành nên bị trễ chừng nửa tiếng. Xin lỗi đã để hai chị em chờ quá lâu.
- Anh mà đến trễ chút nữa thì chị Hà đã nổi khùng lên rồi.

Hà bẽn lẽn:

- Tim vẫn còn hồi hộp, đập loạn nhịp đây nè. Anh rời New York City (NYC) lúc mấy giờ? Dừng lại bao nhiêu trạm?

Đường về như ngắn lại với bao niềm vui rộn rã...

Phan thích căn phòng, giản dị mà ấm cúng, chàng an tâm với cảnh sống mới của hai chị em. Bữa cơm chiều thật ngon miệng. Buổi tối Hà và Phan đi dạo trong campus rồi ngồi trên khu đồi đẹp, yên tĩnh phía sau Art Building; nhìn xuống thung lũng bên dưới là phố ngập ánh đèn; xa xa bên tay trái là ngọn đồi cao và tối, rậm rạp với những thân cây cao trụi lá, loáng thoáng những ô cửa sổ mờ sáng. Phan bảo đằng sau những ô cửa sổ là những cảnh đoàn tụ gia đình, cảnh tình nhân yêu đương thắm thiết và Phan mơ ước đến mái gia đình riêng của hai đứa. Phan ôm xiết Hà và hôn cuồng nhiệt như để đền bù những ngày tháng xa cách, cô đơn. Hà nhột nhạt, co rúm khi bàn tay Phan lần vào trong áo xoa nắn, vân vê ngực mình. Hà lâng lâng, đắm mình trong tình yêu và những rung cảm mới lạ... Hà không muốn xa Phan nữa, không thể chú tâm vào việc học càng ngày càng khó khăn

hơn. Nàng muốn bỏ học, làm đám cưới và muốn Phan về Cleveland tìm việc. Phan khuyên nữ Hà ráng học cho xong rồi mới lập gia đình, khi có mảnh bằng trong tay thì dễ kiếm việc làm. Lúc đó Phan cũng có tiền để hai đứa có thể sống riêng, không có cảnh sống nhờ vào gia đình vợ hay cảnh lục đục giữa mẹ chồng và nàng dâu. Hà sứt sùi... nghĩ rằng Phan không yêu nàng như nàng đã yêu Phan, sẵn sàng bỏ tất cả để theo Phan. Phan trấn an Hà, cho nàng biết là chàng đã thừa chuyện với cha mẹ. Đến hè thì gia đình Phan sẽ mời ông bà Xuân và Hà lên chơi, đi mua sắm cho đám cưới. Hà hớn hờ:

- Mình sẽ làm đám cưới ngay sau khi em ra trường nhé?
- Chắc chắn rồi. Phan hôn lên đôi mắt Hà còn ướt lệ, long lanh.

Hà âu yếm gục đầu vào ngực Phan phảng phất mùi đàn ông quyến rũ. Hà sung sướng nghĩ đến ngày vu quy... Vẽ vời bao mộng đẹp.

Trong mấy ngày qua, Phan đưa hai chị em lên phố, chụp hình trong campus vắng lạnh, ngập lá vàng, khung cảnh thật đẹp và trữ tình; rồi đi xem phim; ăn cơm tiệm Tàu,... Thích nhất là những bữa ăn tối ấm cúng tại phòng, có nhạc VN với những món ăn biến chế giản dị đầy hương vị, nóng hổi, tỏa khói mờ khung cửa sổ. Vừa ăn vừa nhắc lại những ngày vui với anh chị Dung, những nhân vật đặc biệt của nhóm sinh viên VN tại đây, những mối tình đan đứ, những ghen tương, những hệ lụy...

Đầu sáng, trời còn mờ sương, buốt giá, Hà đưa Phan ra ga trở về NYC. Hà suýt xoa than lạnh. Phan vòng tay ôm vai Hà kéo sát vào người, truyền hơi ấm, môi tìm môi trao nụ hôn ướt át, ngọt ngào,... tận hưởng những giây phút cuối bên nhau.

Bóng đèn đêm hiu hắt trên từng nấc thang của con dốc ngược, soi bóng hai người đổ dài trước mặt, có lúc chạm choạng nhập vào nhau.

Sân ga lèo tèo vài hành khách. Tiếng còi tàu khàn đặc, chậm rãi gấm vang, cột khói xám ngoét, đặc sệt, lừ đừ vươn lên trong khung trời nhờ nhờ ánh sáng ban mai yếu ớt, rồi con tàu đen đuôi, xấu xí xuất hiện. Phan cúi xuống xách túi hành lý. Hà níu tay Phan, kiễng chân đòi hôn, một nụ hôn chia tay vội vàng nhiều bịn rịn... Khi con tàu khuất sau rặng cây mang theo bàn tay vẫy vẫy của Phan và tiếng còi tàu nhỏ dần, yếu ớt, cách quãng thật xa, Hà mới lặng lẽ rời sân ga, xuôi con dốc về lại Lake View. Những ngọn đèn đêm đã tắt, mặt trời vừa nhú, ửng hồng cuối chân mây... Chắc Phượng đã dậy rồi.